

голяма воля нѣхната милость, нежели нѣхната почить. Прасковія убо начинаше испервентъ малко хлѣбъ да иска; послѣ гсворяше за трудъ-атъ, отъ кой-то она обременена бѣше, за да приеме гостолубіе; наконецъ послѣ като ся настаняваше у нѣкой домъ, явяваше нмя-то си и приказуваше исторія-та си. Така въ трудно-то нѣйно путешествіе, полска лека изучаваше-ся какво е чловѣческо-то сердце.

Често лица-та кон-то я изгоняваха, като я виждаха съ плачь да си отива, повикиноваха и назадъ и добръ я прѣнмоваха. Просяцы-те, научени да имъ недаватъ, малко чувствуватъ; но Прасковія, ако и отъ счастье-то въ горко едно состояніе положена да бѣше, не бѣше още понудена, преди путешествіе-то си, милостиня да проси; и, съ всичко-то нѣйно великодушіе и нѣйно-то на Бога прѣданіе, отчаялася бѣше отъ да ѝ ся отказуватъ, и особенно кога-то тѣя отказанія происхождаха отъ лошо-то мнѣніе, кое-то неправедно за нея вземаха.

Добро-то слѣдствіе кое-то ся причини, кога-то, какъ-то горѣ рекохме, гледаха паша-мѣртъ-атъ ѝ, одолжи я отъ тогазь да го не-